

GELUK ALS BESLUIT

*Liefde, gezocht en gevonden, is zoet.
Nog zoeter is ze ongevraagd gekregen.*

– WILLIAM SHAKESPEARE

Structuur scheidt schoonheid.

– WILLIAM KING

NORA
ROBERTS

Geluk als
besluit

Vertaling Ingrid Zweedijk

HarperCollins

© 2010 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Happy Ever After*
Vertaling: Ingrid Zweedijk
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: Jamie Grill/Getty Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Koninklijke Wöhrmann BV, Zutphen

ISBN 978 94 027 0620 8
NUR 302
Eerste druk 2016

Originele uitgave verschenen bij The Berkley Publishing Group, New York
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van
Harlequin Enterprises Limited
HARLEQUIN en de H & DIAMOND DEVICE zijn handelsmerken van
Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

*Voor mijn mannen,
Bruce, Dan, Jason en Logan*

PROLOOG

Soms kwam het verdriet in snelle en onstuimige golven, die haar hart beukten en in stukken braken. Op andere dagen waren de golven traag maar onstuitbaar, en dreigden ze haar ziel te verzwelgen.

Mensen – lieve, zorgzame mensen – beweerden dat het met de tijd zou slijten. Parker hoopte dat ze gelijk hadden, maar nu ze in de nazomerzon op het terras van haar slaapkamer stond, maanden na de plotselinge, schokkende dood van haar ouders, bleven die onvoorspelbare golven nog steeds over haar heen rollen.

Ze had zoveel, prentte ze zichzelf in. Haar broer – ze wist niet of ze deze rouwperiode door was gekomen zonder Del – was een rots waar ze zich aan vast kon klampen in die eindeloze oceaan van pijn en verdriet. Haar vriendinnen Mac, Emma, Laurel, die deel uitmaakten van haar leven, van háár, sinds hun kinderjaren. Zij waren het cement dat alle brokstukken van haar leven bij elkaar hield. Ze had altijd een steun en toeverlaat in de persoon van hun vertrouwde huishoudster, Mrs. Grady, haar eilandje van geborgenheid.

Ze had haar huis. De schoonheid en elegantie van het Brownlandgoed drongen zich op de een of andere manier intenser, scherper aan haar op nu ze wist dat ze haar ouders niet meer door de tuin zou zien kuieren. Nooit zou ze meer naar beneden rennen en haar moeder lachend in de keuken aantreffen met Mrs. G, of haar vader een deal horen sluiten in zijn werkkamer.

In plaats van die golven te leren berijden, voelde ze dat ze dieper en dieper werd meegezogen in de inktzwarte duisternis.

Tijd, zo had ze besloten, mocht niet verloren gaan, maar moest zinvol worden besteed en vooruit worden geholpen.

Ze meende – hoopte – dat ze een manier had gevonden, niet alleen om die tijd zinvol te besteden, maar om in ere te houden wat haar ouders haar hadden meegegeven, om van die nalatenschap samen met familie en vrienden een geheel te smeden.

Om iets wezenlijks tot stand te brengen, peinsde ze terwijl de eerste prikkelende geuren van de herfst zich aandienen. De Browns wérkten. Ze bouwden dingen op en brachten iets tot stand, en ze rustten nooit ofte nimmer op hun lauweren.

Haar ouders zouden van haar verwacht hebben dat ze die familie-traditie zou voortzetten.

De kans bestond dat haar vriendinnen haar voor gek verklaarden, maar ze had marktonderzoek gedaan, berekeningen gemaakt en een gedegen businessplan opgesteld. En, met hulp van Del, een keurig contract.

Tijd om te gaan zwemmen, sprak ze zichzelf toe.

Ze mocht eenvoudigweg niet kopje-onder gaan.

Ze liep haar slaapkamer weer in, pakte de vier stevige pakketten die ze op het dressoir had klaargezet. Voor elk eentje bij de bespreking – hoewel ze haar vriendinnen niet had verteld dat het om een bespreking ging.

Ze nam nog een momentje om haar glanzende bruine haren in een staart te doen, staarde vervolgens in haar eigen ogen, uit alle macht proberend een vonk in het diepblauw te laten oplichten.

Ze kon hier een succes van maken. Nee, ze konden hier met zijn viéren een succes van maken.

Ze moest hen alleen eerst zien te overtuigen.

Beneden trof ze Mrs. Grady, die bezig was de laatste hand aan het eten te leggen.

De struise vrouw draaide zich om van het fornuis, gaf haar een knipoog. 'Klaar?'

‘In elk geval voorbereid. Ik ben zenuwachtig. Is het raar dat ik zenuwachtig ben? Het zijn mijn allerbeste vriendinnen.’

‘Het is een hele stap die je van plan bent te nemen, een hele stap die je hun gaat vragen te nemen. Het zou raar zijn als je niet een tikkelkje zenuwachtig was.’ Ze nam Parkers gezicht tussen haar handen. ‘Ik zet mijn geld op jou. Ga maar naar buiten. Ik heb me een beetje uitgesloofd, dus jullie krijgen hors d’oeuvres en wijn op het terras. Mijn meiden zijn tenslotte volwassen.’

Dat wilde ze dolgraag zijn, maar hemel, in haar school een kind dat behoefte had aan haar vader en moeder, de geborgenheid, de liefde, de veilige basis.

Buiten zette ze de pakketten op een tafel, waarna ze de wijn uit de koeler haalde om een glas voor zichzelf in te schenken.

Met het glas in de hand bleef ze in het schemerlicht over de tuin staan uitkijken naar de fraaie vijver en de weerspiegeling van de wilgen in het wateroppervlak.

‘Jeminee! Heb ik daar zin in.’ Laurel kwam het terras op stormen, haar zomerblonde haren rigoureuus gekortwiekt – een nieuwe look waarvan haar vriendin nu al spijt had. Ze had het uniform nog aan dat ze voor haar werk als chef desserts in een chic restaurant droeg.

Haar ogen, levendig en blauw, sloeg ze ten hemel terwijl ze een wijntje inschonk. ‘Had ik net mijn rooster omgegooid om op tijd voor onze meidenavond te zijn, kregen we op het laatste moment een lunch door voor twintig man. Het was een compleet gekkenhuis in de keuken. Nee, dan Mrs. G’s keuken...’ Met een diepe kreun plofte ze op een stoel na urenlang op haar benen te hebben gestaan. ‘Dat is een oase van rust waar het goddelijk ruikt. Wat eten we?’

‘Dat heb ik niet gevraagd.’

‘Maakt niet uit,’ wuifde Laurel het weg. ‘Maar als Emma en Mac te laat zijn, begin ik vast zonder hen.’ Haar oog viel op de stapel pakketten. ‘Wat is dat allemaal?’

‘Iets wat wel op de anderen moet wachten. Laurel, wil jij terug naar New York?’

Over de rand van haar glas keek Laurel haar aan. ‘Schop je me eruit?’

‘Ik wil alleen maar weten wat je plannen zijn. Of je tevreden bent met hoe het nu gaat. Je bent teruggekomen voor mij, na het ongeluk, en –’

‘Ik bekijk het van dag tot dag, en neem aan dat ik er vanzelf wel achter kom. Op dit moment heb ik geen plannen en dat bevalt me best. Mag dat?’

‘Nou...’

Ze zweeg toen Mac en Emma naar buiten kwamen, lachend.

Emma, dacht ze, zo mooi met haar enorme bos wilde krullen, haar donkere, exotische ogen stralend van de pret.

Mac, haar felrode haar in korte plukjes, groene, ondeugend schitterende ogen, lang en slank in haar jeans en zwarte shirtje.

‘Wat valt er te lachen?’ wilde Laurel weten.

‘Mannen.’ Mac zette de schalen met croutons met brie en spinazietaartjes neer die Mrs. Grady haar onderweg in de handen had geduwd. ‘De twee exemplaren die dachten dat ze om Emma konden armpje drukken.’

‘Het had iets schattigs,’ vond Emma. ‘Twee broers die in de winkel bloemen kwamen kopen voor de verjaardag van hun moeder. Van het een kwam het ander.’

‘Er lopen de hele dag door mannen de studio binnen.’ Mac stopte een rode druif in haar mond van de schaal die al op tafel stond. ‘Ik heb nog nooit meegemaakt dat er een paar gaan armpje drukken voor een date met mij.’

‘Sommige dingen veranderen nooit,’ zei Laurel, haar glas heffend naar Emma.

‘Andere dingen wel,’ gooide Parker in de groep. Ze moest erover

beginnen, het onderwerp aansnijden. ‘Daarom heb ik jullie vanavond gevraagd hierheen te komen.’

Emma’s hand bleef onderweg naar de brie steken. ‘Is er iets loos?’

‘Nee. Maar ik wilde jullie allemaal tegelijk spreken.’ Kordaat schonk Parker een glas wijn voor Mac en Emma in. ‘Laten we erbij gaan zitten.’

‘O, jee,’ mompelde Mac op bedenkelijke toon.

‘Niks o, jee,’ stelde Parker haar gerust. ‘Ten eerste wil ik zeggen dat ik zielsveel van jullie hou, en dat dat altijd al zo is geweest. En altijd zo zal blijven. We hebben zoveel meegemaakt samen, mooie en verdrietige tijden. En op het absolute dieptepunt wist ik dat jullie er voor me zouden zijn.’

‘We zijn er voor elkaar.’ Emma boog zich voorover en legde een hand op die van Parker. ‘Daar zijn we vriendinnen voor.’

‘Ja, dat is waar. Ik wil dat jullie weten hoeveel jullie voor me betekenen, en dat als een van jullie niet ziet zitten wat ik zo ga voorstellen, om welke reden dan ook, er niets verandert tussen ons.’ Voor iemand iets kon zeggen, stak ze een hand op. ‘Laat ik als volgt beginnen. Emma, jij wilt op een dag je eigen bloemenzaak hebben, toch?’

‘Daar heb ik altijd van gedroomd, ja. Ik bedoel, ik vind het leuk om in de winkel te werken, en de baas laat me behoorlijk vrij, maar op termijn hoop ik toch mijn eigen zaak te hebben. Maar –’

‘Geen gemaar voorlopig. Mac, jij bent veel te getalenteerd, veel te creatief om dag in dag uit pasfoto’s en kiekjes van kinderen te nemen.’

‘Mijn talent is ongeëvenaard,’ beaamde Mac luchtig. ‘Maar ik moet ook eten.’

‘Je zou liever je eigen fotostudio hebben.’

‘Ik zou ook liever Justin Timberlake met Ashton Kutcher zien armpje drukken om mij – en die kans is even groot.’

‘Laurel, jij hebt opleidingen in New York en Parijs gevolgd met het doel banketbakker te worden.’

‘Een wereldberoemde banketbakker.’

‘En je neemt genoeg met een baan in de Willows.’

Ze slikte een hap van haar spinazietaartje door. ‘Tja, hé –’

‘Dat was deels om er voor mij te zijn na het overlijden van mijn ouders. Ik heb gestudeerd,’ ging Parker verder, ‘met het doel mijn eigen bedrijf op te zetten. Ik had altijd wel voor ogen wat het moest worden, maar het leek een onhaalbaar plan. Een plan waar ik jullie nooit iets over heb verteld. Maar de afgelopen maanden kreeg ik steeds meer het gevoel dat het misschien toch te realiseren viel, dat ik het moest doorzetten.’

‘Kom op nou, Parker, wat is dat voor plan?’ vroeg Laurel ongeduldig.

‘Ik wil dat we samen een bedrijf beginnen. Met zijn vieren, waarbij we elk onze eigen afdeling runnen – op ons eigen vakgebied – die onder één overkoepelende organisatie vallen.’

‘Een bedrijf beginnen?’ echode Emma.

‘Weet je nog dat we vroeger bruiloftje speelden? Dat we om de beurt een andere rol speelden, kostuums droegen en thema’s verzonden?’

‘Ik vond het het leukst om met Harold te trouwen.’ Mac glimlachte bij de herinnering aan de lang geleden overleden hond van de Browns. ‘Hij was zo knap en trouw.’

‘Dat zouden we serieus kunnen doen, van bruiloftje spelen ons beroep maken.’

‘Door kostuums en cupcakes te leveren, en zeer geduldige honden voor kleine meisjes?’ opperde Laurel.

‘Nee, door een unieke en schitterende locatie beschikbaar te stellen – dit huis, deze tuin. Spectaculaire taarten en gebakjes, adembenemende boeketten en bloemstukken, prachtige, creatieve foto’s. En wat mijn aandeel betreft: iemand die op elk detail toeziet om van een bruiloft, of een andere belangrijke gebeurtenis, de mooiste dag van het leven van een klant te maken.’

Ze nam amper de tijd om adem te halen. ‘Ik heb al zoveel contacten via mijn ouders. Cateraars, wijnhandelaars, limousinebedrijven, kappers en schoonheidssalons – de hele bubs. En als we meer nodig hebben, ga ik erachteraan. Een bruiloft-en-evenementenbureau dat alles van a tot z verzorgt, wij vieren als gelijkwaardige partners.’

‘Een trouwbedrijf.’ Emma’s ogen kregen een dromerige blik. ‘Het klinkt geweldig, maar hoe zouden we dat –’

‘Ik heb een businessplan. Ik heb cijfers en grafieken en antwoorden op juridische vragen als jullie die hebben. Del heeft me geholpen alles te regelen.’

‘Vindt hij het goed?’ vroeg Laurel. ‘Delaney vindt het goed dat je van het landgoed, van jullie ouderlijk huis, een bedrijf maakt?’

‘Hij staat er volledig achter. En zijn vriend Jack wil wel helpen het tuinhuis om te bouwen tot een fotostudio met woonruimte erboven, en het gastenverblijf tot een bloemenzaak met een appartement. We kunnen van de bijkeuken hier jouw werkruimte maken, Laurel.’

‘Gaan we dan hier wonen, op het landgoed?’

‘Dat is een mogelijkheid,’ zei Parker tegen Mac. ‘Het wordt een hele hoop werk, en het zou praktischer zijn als we allemaal hier wonen. Ik zal jullie de cijfers laten zien, het businessplan, de diagrammen, de hele zwik. Maar het heeft geen zin als een van jullie het idee op zich gewoon niet ziet zitten. Als dat zo is, nou ja, dan ga ik proberen je over te halen,’ voegde ze er lachend aan toe. ‘En als je het dan nog steeds niks vindt, houd ik erover op.’

‘Maak dat de kat wijs.’ Laurel haalde een hand door haar korte haren. ‘Hoelang ben je hier al mee bezig?’

‘Serieus? Actief? Een maand of drie. Ik moest met Del praten, en met Mrs. G, want zonder hun steun zou het nooit van de grond komen. Maar ik wilde het plaatje compleet hebben voordat ik jullie ermee overviel. Het gaat om een bedrijf,’ zei Parker. ‘Ons potentiële bedrijf, dus moet het ook zakelijk opgezet worden.’

‘Ons bedrijf,’ herhaalde Emma. ‘Bruiloften. Wat is nou mooier dan een bruiloft?’

‘Of zo’n gekkenwerk?’ merkte Laurel op.

‘Wij vieren kunnen gekkenwerk aan. Parks?’ Er verschenen kuiltjes in Macs wangen, toen ze haar hand uitstak. ‘Ik ben van de partij.’

‘Je kunt je niet vastleggen voor je het businessplan, de cijfers hebt gezien.’

‘O, jawel hoor,’ reageerde Mac. ‘Dit is wat ik wil.’

‘Ik ook.’ Emma legde haar hand op die van hen.

Laurel zoog haar longen vol, hield haar adem vast. Blies weer uit. ‘Dan zijn we het allemaal eens.’ En legde haar hand op de andere drie. ‘We gaan knallen met ons trouwbedrijf.’

De maffe bruid belde om twee voor halfzes 's ochtends.

'Ik heb gedroomd,' klonk het in het donker door Parkers Black-Berry.

'Gedroomd?'

'Een te gekke droom. Zo levensecht, zo veelzeggend, zo kleurrijk en levendig! Ik weet zeker dat het iets betekent. Ik ga zo mijn medium bellen, maar ik wilde het eerst met jou bespreken.'

'Oké.' Werktuiglijk stak Parker een arm uit, knipte de schemerlamp op haar nachtkastje aan. 'Waar ging de droom over, Sabina?' vroeg ze, het notitieblok en de pen pakkend die naast de lamp lagen.

'Alice in Wonderland.'

'Je hebt over Alice in Wonderland gedroomd?'

'Over het theefeestje van de Hoedenmaker, om precies te zijn.'

'Disney of Tim Burton?'

'Wat?'

'Niks.' Parker zwiepte haar haren uit haar gezicht, noteerde steekwoorden. 'Ga door.'

'Nou, er was muziek, en een feestmaal. Ik was Alice, maar ik had mijn trouwjurk aan, en Chase zag er echt adembenemend uit in een jacquet. De bloemen, o, die waren beeldschoon. En ze zongen en dansten allemaal. De gasten waren zo blij, ze proostten op ons, klaptten. Angelica was verkleed als de Hartenkoningin en speelde fluit.'

Parker noteerde Angelica als EBM, het Eerste BruidsMeisje, gevolgd door de namen van andere bruiloftsgasten. De getuige als het Witte Konijn, de moeder van de bruidegom als de Cheshire Cat, vader van de bruid als de Maartse Haas.

Ze vroeg zich af wat Sabina had gegeten, gedronken of gerookt voor ze naar bed was gegaan.

‘Fascinerend, vind je niet, Parker?’

‘Zeker.’ Net als het theebladjespatroon dat Sabina’s kleuren had bepaald, de tarotkaarten die de bestemming van hun huwelijksreis hadden aangewezen, de getallenleer waaruit de enige mogelijke datum voor haar huwelijk naar voren was gekomen.

‘Ik heb zo’n idee dat mijn onderbewustzijn en de schikgodinnen me duidelijk maken dat ik voor een Alice-thema moet gaan bij de bruiloft. Met kostuums.’

Parker kneep haar ogen dicht. Hoewel ze meteen al zou hebben gezegd – en nog steeds, trouwens – dat het theefeestje van de Hoedenmaker Sabina op het lijf geschreven was, waren er nog krap twee weken te gaan tot de bruiloft. De aankleding, de bloemen, de taart en desserts, het menu – de hele santenkraam – lagen al vast.

‘Hm,’ mompelde Parker om zichzelf een moment te gunnen om na te denken. ‘Dat is een interessant idee.’

‘De droom –’

‘Roept bij mij het beeld op,’ onderbrak Parker haar, ‘van de feestelijke, betoverende, sprookjesachtige sfeer waarvoor je hebt gekozen. Zegt mij dat je het precies bij het juiste eind had.’

‘Echt waar?’

‘Zeker weten. Het zegt mij dat je opgetogen en gelukkig bent en niet kunt wachten tot jouw dag aanbreekt. Ga maar na: de Hoedenmaker hield zijn theefeestje elke dag. Die droom betekent dat jouw leven met Chase elke dag een feest wordt.’

‘O! Natuurlijk!’

‘En, Sabina, wanneer je voor de spiegel staat in de bruidssuite op je huwelijksdag, zul je naar jezelf kijken met de jonge, avontuurlijke, positieve blik van Alice.’

Potdomme, wat ben ik goed, dacht Parker toen de maffe bruid een zucht slaakte.

‘Je hebt gelijk. Je hebt volkomen gelijk. Ik ben zo blij dat ik jou heb gebeld. Ik wist dat je het zou snáppen.’

‘Daar zijn we voor. Het wordt een prachtige bruiloft, Sabina. Jouw droomdag.’

Nadat ze had opgehangen, plofte Parker even terug in de kussens, maar toen ze haar ogen sloot, spookte het theefeestje van de Hoedenmaker – de Disney-versie – door haar hoofd.

Gelaten stond ze op, liep naar de openslaande deuren naar het terras van de kamer die vroeger van haar ouders was geweest. Ze opende ze, snoof de ochtendlucht diep op, terwijl de zon net boven de horizon uit piepte.

De laatste sterretjes doofden twinkelend in een wereld die nog volkomen, weldadig stil was – als een ingehouden adem.

Een pluspunt van maffe bruiden en soortgelijke types was dat je voor zonsopgang uit de veren was, wanneer het leek of nog niets of niemand behalve zij zich roerde, niets of niemand behalve zij dit moment beleefde waarop de nacht zijn fakkel overdroeg aan de dag, en het zilverachtige licht een paarlemoeren glans kreeg die – zodra die adem ontsnapte – zou oplichten tot stralend bleekgoud.

Ze liet de deuren openstaan toen ze de slaapkamer weer in liep. Uit het bewerkte zilveren kistje op het dressoir pakte ze een elastiek waarmee ze haar haren in een staart deed. Ze verruilde haar nachthemd voor een yogabroek en een topje, griste een paar loopschoenen van de plank in het sportgedeelte van haar onberispelijk ingedeelde garderobekast.

Ze haakte haar BlackBerry aan haar tailleband, sloot de oordopjes aan en toog vervolgens naar de fitnessruimte.

Daar knipte ze het licht aan, stemde de flatscreen af op een nieuwszender en luisterde met een half oor terwijl ze eerst wat rekoefeningen deed.

Ze stelde de crosstrainer in op de gebruikelijke vijf kilometer.

Halverwege de eerste kilometer begon ze te grijnzen.

Goh, wat hield ze van haar werk. Van de maffe bruiden, de overspannen bruiden, de muggenzifterige bruiden, zelfs van de monsterbruiden.

Ze genoot van de details en verzoeken, de verwachtingen en dromen, de plechtige beloftes van liefde en trouw die ze voor elk bruidspaar op hun persoonlijke wensen hielp afstemmen.

Niets of niemand deed dat beter dan Vows, vond ze.

Wat zij, Mac, Emma en Laurel op een nazomeravond spontaan op touw hadden gezet, was inmiddels meer dan ze zich ooit hadden kunnen voorstellen.

En nu, dacht ze met een nog bredere grijns, planden ze bruiloften voor Mac in december, Emma in april, Laurel in juni.

Deze keer waren haar vriendinnen de bruiden, en ze verheugde zich erop het tot in de puntjes te regelen.

Mac en Carter: traditioneel met een artistiek tintje. Emma en Jack: romantisch, romantisch, romantisch. Laurel en Del (niet te geloven, haar broer ging trouwen met haar hartsvriendin!): elegant maar modern.

O, ze liep over van de ideeën.

Bij kilometer drie kwam Laurel binnen.

‘Feestverlichting. Zeeën en rivieren van piepkleine witte feestverlichting door de hele tuin, in de wilgen, het prieel, de pergola.’

Verdwaasd knipperde Laurel met haar ogen, gaapte. ‘Hm?’

‘Jouw bruiloft. Romantisch, elegant, uitbundig maar zonder fratsen.’

‘Hm.’ Laurel, haar blonde haren met een klem vastgezet, stapte op de crosstrainer naast die van Parker. ‘Ik begin er net aan te wennen dat ik verloofd ben.’

‘Ik weet waar je van houdt. Ik heb de hoofdlijnen al uitgewerkt.’

‘Ik had niet anders verwacht.’ Maar Laurel glimlachte wel. ‘Hoever

ben je?’ Ze strekte haar hals om het display op Parkers machine af te lezen. ‘Shit! Wie belde je en hoe laat?’

‘Maffe bruid. Even voor halfzes. Ze had gedroomd.’

‘Als je me gaat vertellen dat ze over een nieuw ontwerp voor de taart heeft gedroomd, zweer ik dat ik –’

‘Rustig maar. Ik heb het brandje geblust.’

‘Hoe kon ik ook aan je twijfelen?’ Rustig werkte ze haar warming-up af voordat ze tempo begon te maken. ‘Del gaat zijn huis te koop zetten.’

‘Wat? Wanneer?’

‘Nadat hij het met jou heeft besproken, maar ik ben hier, jij bent hier, dus bespreek ik het eerst met jou. We hadden het er gisteravond over. Hij komt vanavond trouwens terug uit Chicago. Dus... dan zou hij hier weer intrekken, als jij het goed vindt.’

‘Ten eerste is het net zo goed zijn huis als het mijne. Ten tweede blijf jij hier.’ Haar ogen prikten, glinsterden. ‘Je blijft,’ zei Parker nog een keer. ‘Ik wilde je niks opdringen, en ik weet dat Del een prachtig huis heeft, maar... O, hemel, Laurel, ik wilde niet dat je ging verhuizen. En nu blijf je ook echt.’

‘Ik hou zoveel van hem dat ik wel eens de volgende Maffe Bruid kan worden, maar ik wilde zelf ook niet verhuizen. Mijn vleugel is groot genoeg, het is bijna een huis op zich. En hij is net zo dol op dit huis als jij, als wij allemaal.’

‘Del komt weer thuis,’ mompelde Parker.

Haar familie, mijmerde ze, alle mensen van wie ze hield, zouden binnenkort samen zijn. En dat, wist ze, maakte van een huis een thuis.

Om een minuut voor negen was Parker gekleed in een strak gesneden, auberginekleurig broekpak en een smetteloos witte blouse met een klein randje ruches. Ze had precies vijfenvijftig minuten nodig om e-mails, sms'jes en telefoontjes te beantwoorden, klantendossiers bij te werken, bestellingen voor aankomende evenementen bij leveranciers te controleren en te bevestigen.

Klokslag tien uur liep ze van haar kantoor op de tweede verdieping naar beneden voor haar eerste afspraak van die dag.

Ze had al gegevens verzameld over de potentiële klant. Bruid, Deeanne Hagar, plaatselijke kunstenares wier dromerige werken als reproducties op posters en ansichtkaarten werden verkocht. Bruidegom, Wyatt Culpepper, tuinarchitect. Beiden kwamen uit families met oud geld – respectievelijk het bankwezen en vastgoed – en beiden waren het jongste kind van tweemaal gescheiden ouders.

Een beetje speurwerk had haar geleerd dat het pasverloofde stel was gevormd op een groen festival, een voorliefde voor bluegrassmuziek gemeen had en gek was op reizen.

Andere belangrijke weetjes had ze opgediept op websites, Facebook, uit interviews in kranten en tijdschriften, en van vrienden van vrienden van vrienden.

Ze had al besloten hoe ze de eerste rondleiding zou aanpakken, waarbij beide moeders aanwezig waren.

Snel controleerde ze de ruimtes op de begane grond; ze was tevreden over Emma's romantische bloemstukken.

Daarna dook ze de familiekeuken in, waar Mrs. Grady, zoals verwacht, de laatste hand legde aan het dienblad met koffie, de ijsthee waar Parker om had gevraagd en een schaal met vers fruit en Laurels ragfijne boterkoekjes.

‘Dat ziet er perfect uit, Mrs. G.’

‘Het is klaar, als jij zover bent.’

‘Laten we het maar in de salon klaarzetten. Als ze meteen aan de rondleiding willen beginnen, kunnen we het misschien naar buiten brengen. Het is heerlijk weer.’

Parker maakte aanstalten om te helpen, maar Mrs. Grady gebaarde dat dat niet nodig was. ‘Laat mij maar. Ik bedacht net dat ik de eerste stiefmoeder van de bruid ken.’

‘O ja?’

‘Die heeft het niet lang volgehouden, hè?’ Kordaat hevelde Mrs. Grady de dienbladen over op een serveerwagentje. ‘Als ik het me goed herinner, heeft ze het tweejarig huwelijksfeest niet eens gehaald. Knappe vrouw, en ook best lief. Niet bepaald een licht, maar wel goeig.’ Mrs. Grady streek haar schort glad. ‘Ze is opnieuw getrouwd – met een of andere Spanjaard – en naar Barcelona verhuisd.’

‘Ik snap niet waarom ik nog op internet rondsurf, terwijl ik gewoon op u kan inloggen.’

‘Als je dat had gedaan, had ik je verteld dat Macs moeder een avontuurtje heeft gehad met de vader van de bruid tussen echtgenote nummer twee en drie.’

‘Linda? Dat verbaast me niks.’

‘Nou, we mogen allemaal blij zijn dat het niets is geworden. Ik vind de schilderijen van dat meisje mooi,’ voegde ze eraan toe, het serveerwagentje naar de salon duwend.

‘Hebt u die gezien?’

Mrs. Grady knipoogde. ‘Je bent niet de enige die weet hoe internet werkt. Dat is de bel. Toe maar. Hengel nog maar een klant voor ons binnen.’

‘Dat is het plan.’

Parkers eerste gedachte was dat de bruid zo uit een Hollywood-fantasyfilm leek te zijn gestapt met die koperkleurige golvende haren tot aan haar middel en amandelvormige groene ogen. De tweede was wat een beeldschone bruid Deeanne zou zijn, en meteen erachteraan, hoe graag ze daar een rol in zou spelen.

‘Goedemorgen. Welkom bij Vows. Ik ben Parker.’

‘Brown, is het niet?’ Wyatt stak een hand uit. ‘Ik wil even zeggen dat ik niet weet wie de tuin hier heeft ontworpen, maar dat is een genie. En ik wou dat ik het was geweest.’

‘Dank u wel. Komt u alstublieft binnen.’

‘Mijn moeder, Patricia Ferrell. Deeanes moeder, Karen Bliss.’